

Продължава от стр. 3

От собственото им естество, разбира се... от лекотата, с която понякога се подлъгват да служат „на двама господари“... от скритото дълбоко в сърцето им желание за обогатяване и почести... с две гуми, от собствения им грях.

И правилно! Това е единственото нещо, от което един искрен вярващ човек трябва да се страхува – да не би да не е чист пред Бога, да не би нещо да го отделя от Божията благодат, да не би животоспасяващата връзка с небето да е била прекъсната от него самия – заради немарливост или егоизъм. Защото ако тя е читава, няма сила сред „земните или небесните“, която може да го уплаши.

Днес, обаче, Божият народ е уплашен. От джендъра. От този зловещ, дяволски призрак на „третия пол“. От това поредно сатанинско изобретение.

И най-силно трептящият във въздуха страх е за... „децата ни“.

Какво ще стане с децата ни?

На какво ще ги учат?

В какво ще ги превърнат?

Как ще завладеят умовете им?

Всеки нормален човек се страхува най-напред за децата си и след това за себе си. Но с пълна увереност смея да твърдя, че този път насочихме поглед не в посоката, от която идва опасността. Децата ни наистина са

ПРИЗРАКЪТ НА джендъра

В опасност! Дяволът наистина плете коварни мрежи около тях и се опитва да скъса връзката им с небето. Опитва се да ги превърне в свои джендърчета. Спор няма.

Но!

Това няма да се случи чрез конвенции, закони, атаки и дори насилие. Няма да се случи чрез училището или киното. Ако се случи, ще се случи от собствените ни ръце. Отговорност за бъдещето на децата си носим НИЕ – техните родители. Ние сме тези, които ги учим на абв-то на морала; учим ги да различават добро от зло; първи им разказваме за Адам и Ева; преподаваме им покорност към Словото; разкриваме им съществуването на зъл неприятел; обучаваме ги да различават истина от лъжа.

Или пък не?

Мисля си, че точно оттам идва паническият ни страх от джендъри, допълнителни полове, извратени идеологии

и така нататък. Защото дълбоко в себе си ние не сме сигурни на какво точно сме учили децата си. Поглеждайки назад, си спомняме безброй случаи, когато сме оставяли духовното им възпитание на друг. Защото е по-удобно. Когато сме разчитали на пастора, детската учителка в Съботното училище, аниматора в клуб „Изследовател“, младежкия ръководител... Когато сме махвали с ръка, изпълнени с досада пред лавината от въпроси, с които те са ни заливали, защото са чули или видели нещо в училище, на улицата, в църквата...

И започваме да се страхуваме. Че през пробойните, които в лекомислието, мързела си или преследването на други цели в живота сме оставили в душите на своите деца, сега ще започне да нахлува мръсната вода на джендър-идеологиите, на разврата и содомията.

Истинската опасност се намира от вътрешната, а не от външната страна на домовете ни. Разбира се, че дяволът ще опитва всичко, всякакви рошкови, съблазни и хитрини. Но ако ние не

Истинската опасност се намира от вътрешната, а не от външната страна на домовете ни.

И започваме да се страхуваме...

предадем крепостта отвътре, превземането ѝ е много трудно.

Ние сме настойници на своите деца. Временни. Бог ги поставя в ръцете ни като мънички вързопчета, миниатюрни „парчета месо“ по три-три и половина килограма и ни ги поверява за около двайсетина години. След това ние Му ги връщаме. Или поне трябва да Му ги върнем. Големите, зрели хора, способни да различават добро от зло, способни да вземат страната на доброто и да воюват за нея, влюбени в Бога и Неговото Слово, готови да Му служат, където и да се намират. Естествено, като типичен дявол, Сатана е свикнал да откъсва чуждото. И през тези двай-

сетина години не подбира средства, за да отмъкне плячката, да примъкне към себе си тази Божия собственост, да обработи свободната ѝ воля и да я омае да вземе най-глупавото решение в живота си.

Естествено, опитва всичко. Джендъри, трети полове, хомосексуална мода, разврат и насилие от всяка страница и всеки екран, коварни човешки закони... Но най-успешното му оръжие е вътрешното. Когато успее да ни подлъже да посветим тези двайсетина години на всичко друго, но не и на децата си – на кариера, на бизнес, на утвърждаване, на образователни степени, на изграждане на имидж, на обзавеждане на домове, на

финансово оцеляване... Все неизбежни, нужни неща. Но сложени на неправилното място – ПРЕД децата ни, а не СЛЕД тях.

Скъпи майки и татковци,

НЯМА по-важно нещо в живота ви от вашите деца! НЯМА! Нито възрастните ви родители, нито работата ви, нито развлеченията ви, нито парите ви, нито образованието ви! И под „най-важно“ нямам предвид посвещаване на цялото ви ежедневие на тях и подчиняването му на техни-

те желания и капризи. Нямам предвид превръщането ви в роби на прищевките им. Имам предвид отделяне на време за богобоязливо и системно вкореняване на умовете им в Словото – за онзи упорит, къртовски, невидим труд по привързването им към Бога, търпеливо плетене на нишките от въжето, с което те един ден лично ще се вържат за небесната реалност.

Не се притеснявайте толкова, че в училище ще ги учат друго, ще промиват мозъците им с отровни идеологии. Това дяволът го е правил винаги. Все още са живи вашите родители, които могат да ви разкажат как в училище са били учени, че няма

Бог и „религията е опиум за народите“. А в същото време техните родители вкъщи са ги учили да се покланят на същия този Бог. И как техните още мънички сърчица са взели своите важни решения, въпреки облъчването навън.

Важни са две неща –

какво чуват вашите деца вкъщи.

И какво виждат вашите деца вкъщи.

Ако чуват ясните Божии истини на достатъчно прост език, достатъчно редовно и с достатъчен ентузиазъм, това ще създаде здрави връзки между тях и Небето – толкова здрави, че никакви дяволски джендърмерии няма да могат да ги разкъсат.

И ако виждат тези Божии истини реално в живота ви – ако вие не сте заразени от фарисейския квас да говорите едно, а да вършите друго – тези връзки ще станат стоманени, абсолютно неуязвими за сатанинските лазерни ножове, светлинни мечове, бластери и огнени стрели; ако в живота си реално и буквално пригласяте на апостол Павел: „Решил съм да не зная нищо друго, освен Христос и то разпнат“ (1Коринтяни 2:2); „За мен

животът е Христос, а смъртта – придобивка“ (Филипяни 1:21), не бойте се от джендърите.

Разбира се, децата ви ще минат през своите духовни борби, съмнения, падания и ставания. Такава е съдбата на праведните – да падат и стават по седем пъти. Но джендърите няма да ги превземат. Няма страшно. Те са опасни за онези деца, които живеят в домове с широко отворени за дяволските оръжия врати; в които дяволските емоции управляват отношенията; където Божието Слово е просто декорация.

Но това не са нашите домове, нали?